WSOY

houkutus

KANSAINVÄLINEN MENESTYSSARJA

STEPHENIE MEYER

SUOMENTANUT TIINA OHINMAA

STEPHENIE MEYER

Houkutus-sarja:
Houkutus (2005, suom. 2005)
Uusikuu (2006, suom. 2007)
Epäilys (2007, suom. 2008)
Aamunkoi (2008, suom. 2009)

Bree Tannerin lyhyt elämä (2010, suom. 2010)
Houkutus – kuvitettu opas vampyyrisaagaan (2011, suom. 2011)
Houkutus: Elämä ja kuolema (2015, suom. 2016)
Keskiyön aurinko (2020, suom. 2020)

Vieras (2008, suom. 2009)

STEPHENIE MEYER

houkutus

SUOMENTANUT
TIINA OHINMAA

HELSINKI

Isosiskolleni Emilylle:
ilman hänen innostustaan tämä
tarina olisi saattanut jäädä kesken.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
Twilight
Copyright © 2005 by Stephenie Meyer
Suomenkielinen laitos © Tiina Ohinmaa ja WSOY 2026
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Suomennoksen ensimmäinen laitos ilmestyi 2005

ISBN 978-951-0-53544-8
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Sisällys

Aluksi 9

1. *Ensikohtaaminen* 11
2. *Avoin kirja* 32
3. *Ilmiö* 52
4. *Kutsuja* 64
5. *Veriryhmä* 78
6. *Kauhujuttuja* 99
7. *Painajainen* 115
8. *Port Angeles* 133
9. *Teoria* 155
10. *Kuulustelua* 170
11. *Hankaluuksia* 188
12. *Tasapainoilua* 202
13. *Tunnustuksia* 222
14. *Hengen voitto aineesta* 244
15. *Cullenit* 266
16. *Carlisle* 284
17. *Ottelu* 296
18. *Metsästys* 318
19. *Jäähyväiset* 330
20. *Kärsimättömyys* 342
21. *Puhelu* 357
22. *Kuurupiilo* 365
23. *Enkeli* 380
24. *Umpikuja* 385

Lopuksi: *Tilaisuus* 403
Kiitokset 418

»Mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö,
sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt,
pitää sinun kuolemalla kuoleman.»

Ensimmäinen Mooseksen kirja (Genesis) 2:17

Aluksi

En ollut koskaan pahemmin miettinyt, millainen kuolemani olisi – vaikka viime kuukausina siihen olisi ollut syytä – mutta ikinä en olisi osannut kuvitella, että kuolisin tällä tavalla.

Tuijotin henki kurkussa salin toiseen päähän, metsästäjän tummiin silmiin, jotka vastasivat hyväntahtoisesti katseeseeni.

Olihan se sinänsä hyvä tapa kuolla: jonkun toisen sijasta, jonkun jota rakastin. Suorastaan jaloa. Olihan se sentään jotakin.

Tiesin olevani kuoleman partaalla vain siksi, että olin tullut muuttaneeksi Forksiin. Mutta kauhustani huolimatta en katunut päätöstäni. Kun elämä on antanut lahjaksi unelman, joka ylittää kaikki mahdolliset odotukset, on kohtuutonta surra sen päättymistä.

Metsästäjän huulilla oli lempeä hymy, kun hän alkoi verkalleen lähestyä tappaakseen minut.

1. Ensikohtaaminen

Äiti vei minut lentokentälle, ja ajoimme koko matkan ikkunat auki. Phoenixissa oli 24 astetta lämmintä, sinitaivaalla ei pilvenhahtuvaakaan. Jäähyväiseleenä olin pannut ylleni lempipuseroni: valkoisen hihattoman reikäommelpaidan. Matkavarusteena minulla oli anorakki.

Washingtonin osavaltion luoteisosassa, Olympian niemimaalla, sijaitsee Forks-niminen pikkukaupunki, jossa taivas on melkein aina pilvessä. Kaupunkipahaisessa sataa enemmän kuin missään muualla Yhdysvalloissa. Juuri Forksista ja sen synkän painostavasta ikihämärästä äiti oli karannut minun kanssani, kun olin vain muutaman kuukauden ikäinen. Ja Forksissa olin joutunut viettämään kuukauden joka ikinen kesä aina neljätoistavuotiaaksi saakka. Siinä vaiheessa minä viimein panin hanttiin: kolmena viime kesänä Charlie, minun isäni, on lomaillut kanssani Kaliforniassa kaksi viikkoa kerrallaan.

Nyt minä olin karkottamassa itseni Forksiin – ja odotin seurauksia kauhunsekaisin tuntein. Minä inhosin Forksia.

Phoenixia minä rakastin. Rakastin aurinkoa ja paahtavaa hellettä. Rakastin alati kasvavan kaupungin sykettä.

»Bella», äiti sanoi – vielä viimeistä, tuhannetta kertaa – ennen kuin nousin koneeseen. »Ei sinun ole pakko lähteä.»

Me olemme samannäköisiä, äidillä vain on lyhyemmät hiukset ja naururyppyjä silmien ympärillä. Pelko kouristi vatsaani, kun katsoin hänen suuria lapsensilmiään. Miten minä voisin jättää rakasta-

van, ailahtelevan ja kana-aivoisen äitini oman onnensa nojaan? Olihan hänellä toisaalta Phil, joten laskut luultavasti hoidettaisiin ajoissa, jääkaapissa olisi ruokaa ja autossa bensaa, ja Philille hän voisi soittaa aina eksyttyään, mutta silti…

»Mutta kun minä haluan», minä valehtelin. Olen aina ollut surkea valehtelija, mutta tämän valheen olin kertonut viime aikoina niin usein, että se alkoi jo kuulostaa todelta.

»Kerro Charlielle terveisiä», äiti sanoi alistuneena.

»Joo, kerron.»

»Nähdään taas pian», hän vannotti. »Voit tulla käymään aina kun siltä tuntuu – minä palaan tänne heti, jos kaipaat minua.»

Lupauksen takaa hänen silmistään paistoi kuitenkin tappio.

»Älä huoli», minä rohkaisin häntä. »Hyvin siellä menee. Äiti kulta, hei nyt sitten.»

Hän halasi minua hetken tiukasti; sitten minä nousin koneeseen, eikä häntä enää näkynyt.

Lento Phoenixista Seattleen kestää neljä tuntia, sitten jatketaan vielä tunti pienkoneella Port Angelesiin ja sieltä lopuksi tunnin ajomatkan verran Forksiin. Lentämistä minä en pelkää, mutta ajatus tunnin automatkasta Charlien kanssa tuntui aika huolestuttavalta.

Charlie oli suhtautunut todella mukavasti koko juttuun. Hän tuntui ilahtuvan aidosti siitä, että muuttaisin ensi kertaa asumaan hänen luokseen jotakuinkin pysyvästi. Hän oli jo ilmoittanut minut lukioon ja aikoi hankkia minulle autonkin.

Alussa meillä olisi varmasti vähän hankalaa yhdessä. Emme olleet kumpikaan kovin puheliasta tyyppiä, enkä olisi muutenkaan tiennyt mitä sanoa. Tiesin että ratkaisuni oli hämmentänyt häntä aika tavalla – minä, kuten äitini aikoinaan, olin tehnyt selväksi että inhosin Forksia.

Port Angelesissa satoi, kun kone laskeutui. Se ei ollut minusta huono enne – väistämätön tosiasia vain. Olin jo jättänyt hyvästit auringolle.

Charlie oli tullut vastaan partioautolla. Sitäkin olin jo osannut odottaa. Kelpo forksilaiset tuntevat Charlien poliisipäällikkö Swanina. Minä halusin ostaa vähillä rahoillani oman auton ennen kaikkea siksi,

etten joutuisi ajelemaan ympäri kaupunkia autolla jossa on hälytysvalo katolla. Mikään ei puurouta liikennettä yhtä tehokkaasti kuin poliisi.

Minä kompuroin koneesta kentälle, ja Charlie rutisti minua kömpelösti toisella kädellään.

»Hei Bells, mukava kun tulit», hän sanoi tartuttuaan vaistomaisesti minusta kiinni, etten kaatuisi. »Etpäs sinä ole juuri muuttunut sitten viime näkemän. Mitä Renéelle kuuluu?»

»Ihan hyvää. Kiva nähdä sinuakin, isä.» Minä en saanut puhutella häntä Charlieksi päin naamaa.

Minulla oli matkatavaroina vain pari kassia. Melkein kaikki Arizonan-vaatteeni olivat liian ohkaisia Washingtoniin. Äiti oli auttanut minua kartuttamaan talvivaatevarastoani, mutta se oli yhä liian niukka. Kassit mahtuivat kevyesti auton tavaratilaan.

»Löysin sinulle hyvän auton, tosi halvankin vielä», Charlie ilmoitti, kun saimme turvavyöt kiinni.

»Millaisen?» Epäilyni heräsivät, kun hän painotti sanaa »sinulle».

»No, oikeastaan se on avopaku, Chevy.»

»Mistä sinä sen löysit?»

»Muistatko Billy Blackin La Pushista?» La Push on pienen pieni intiaanireservaatti rannikolla.

»En.»

»Me käytiin hänen kanssaan kalassa aina kesäisin», Charlie muistutti.

Siksi minä en häntä varmaan muistanutkaan. Olen tosi hyvä sulkemaan kipeät ja turhat asiat muististani.

»Billy joutuu nykyään käyttämään pyörätuolia», Charlie jatkoi, kun ei saanut vastausta, »eikä voi enää ajaa, joten hän tarjoutui myymään autonsa halvalla.»

»Mitä vuosimallia se on?» Charlien ilmeestä näki, että juuri sitä kysymystä hän oli pelännyt.

»Tuota, Billy on kovasti kunnostanut sen moottoria – ei sillä kovin monta vuotta ole ikää.»

Isä aliarvioi minut pahasti, jos hän kuvitteli että antaisin niin helposti periksi. »Milloin Billy sitten osti sen?»

»Taisi olla kahdeksankymmentäneljä.»

»Uutenako?»

»Tuota, ei. Se oli uusi varmaan joskus kuusikymmenluvun alussa – tai viisikymmenluvun lopussa ainakin», Charlie tunnusti luimistellen.

»Ei hem… Isä hei, minä en tajua autoista mitään. En minä osaa laittaa sitä jos siihen tulee vikaa, eikä minulla ole varaa viedä sitä korjaamoon…»

»Bella kuule, se vehje toimii kuin unelma. Ennen vanhaan tehtiin kunnon autoja.»

Vehje, minä tuumin… kuulosti lupaavalta – ainakin lempinimeksi.

»Mitä se halpa käytännössä tarkoittaa?» Maksupuoli minun oli joka tapauksessa hoidettava.

»Kuule kulta, kun minä oikeastaan jo ostin sen sinulle. Tervetulolahjaksi.» Charlie vilkaisi minua toiveikkaasti silmäkulmastaan.

Vau. Lahjaksi.

»Ei olisi tarvinnut. Minä olin kyllä ajatellut ostaa sen itse.»

»Ei se mitään. Haluaisin vain että viihdyt täällä.» Charlie tuijotti tiukasti eteensä. Hän vaivaantui aina kun joutui ilmaisemaan tunteitaan ääneen. Minusta on tullut ihan samanlainen. Niinpä minäkin tuijotin eteeni, kun vastasin.

»Tosi mahtavaa. Kiitos. Se oli hienosti tehty.» En viitsinyt mainita, etten ikinä voisi viihtyä Forksissa. Miksi suotta kiusata sillä isää. Eikä minulla ollut tapana katsoa lahja-autoa suuhun – tai moottoriin.

»No, äläs nyt, hyvä kun kelpaa», Charlie mumisi hämillään.

Vaihdoimme vielä pari lausetta säästä, joka oli sateinen, ja siihen keskustelu sitten tyssäsikin. Loppumatkan tuijottelimme vaitonaisina ulos.

Maisema oli kieltämättä kaunis. Kaikki oli vihreää: puut, niiden sammalen peittämät rungot ja rehevät latvustot, saniaisten peittämä maa. Ilmakin suodattui vihertävänä lehvästön lomasta.

Liian vihreää – kuin vieraalla planeetalla.

Lopulta tulimme perille. Charlie asui yhä samassa kolmen huoneen ja keittiön talossa, jonka hän oli äidin kanssa ostanut heidän avioliittonsa alkutaipaleella. Alkutaipaleeseen se oli sitten katkennutkin. Saman iänikuisen talon edessä odotti kadun varteen pysäköitynä uusi – siis minulle uusi – autoni. Se oli haalistuneen punainen ja siinä oli muhkean pyöreät lokasuojat ja kaareva ajohytti. Minusta se oli ihana, vaikken olisi ikinä uskonut. Sen ajokunnosta en mennyt takuuseen, mutta näin jo itseni istumassa ratin takana. Sitä paitsi se oli niitä jykeviä rautamöhkäleitä joihin ei tule lommon lommoa – niitä joita näkee onnettomuuspaikalla ilman naarmuakaan, vaikka ympärillä lojuu törmäyksessä tuhoutuneen ulkomaisen auton kappaleita.

»Vau, isä, se on ihana! Kiitos!» Pelolla odottamani huominen olisi siis vähän siedettävämpi. Minun ei tarvitsisi valita, kävelenkö kouluun kolme kilometriä sateessa vai suostunko menemään sinne poliisipäällikön partioautossa.

»Mukavaa jos tykkäät», Charlie sanoi taas vaivautuneena, ääni karheana.

Saimme vietyä kaikki matkatavarani kerralla yläkertaan. Minun huoneeni oli etupihan puolella. Huone oli tuttu; olin asunut siinä syntymästäni lähtien. Lautalattiat, vaaleansiniset seinät, taitekatto, kellastuneet pitsiverhot – kaikki tuttuja jo lapsuudestani. Huone oli aina ollut samanlainen: Charlie oli vain vaihtanut kehdon tilalle sängyn ja ostanut minulle kirjoituspöydän, kun kasvoin isommaksi. Kirjoituspöydälle oli nyt ilmestynyt käytettynä ostettu tietokone, josta kulki lattialistaa pitkin modeemijohto lähimpään puhelinpistokkeeseen. Sen oli äiti vaatinut, jotta voisimme pitää helposti yhteyttä. Lapsuudestani tuttu keinutuoli nökötti yhä nurkassa.

Yläkerrassa oli vain yksi pieni kylpyhuone, siis Charlien ja minun yhteinen. Yritin olla murehtimatta sitä liikaa.

Charlien parhaita puolia on se, ettei hän hössötä. Hän antoi minun rauhassa purkaa matkatavarani ja asettua taloksi, mikä äidin kanssa ei olisi tullut kuuloonkaan. Tuntui hyvältä olla yksin, ilman väkinäisen

iloista ilmettä; tuntui helpottavalta tuijottaa masentuneena ulos kaatosateeseen ja tirauttaa muutama kyynel. Minua ei vielä huvittanut ruveta vollottamaan oikein kunnolla. Säästäisin sen nukkumaanmenoaikaan, kun alkaisin murehtia huomista.

Forksin lukiossa oli pahaenteisesti ainoastaan 357 – tai huomisesta alkaen 358 – oppilasta, kun kotikoulussani oli ollut pelkästään lukion toiseksi viimeisellä luokalla yli 700. Forksin koko nuoriso oli tuntenut toisensa pienestä pitäen – niin kuin heidän isovanhempansakin. Minä olisin se suurkaupungista tullut uusi tyttö, outo lintu, vieras.

Phoenixlaisuuden olisi voinut kääntää edukseen, jos olisin näyttänyt siltä kuin sikäläisen tytön kuuluu. Mutta minä en sopinut ulkonäköni puolesta minnekään. Minun olisi *kuulunut* olla ruskettunut, urheileva blondi, lentopalloilija tai vaikka cheerleader – kaikkea mitä nyt tulee mieleen aurinkoisen laakson asukkaasta.

Jatkuvasta auringossa oleskelusta huolimatta minun ihoni oli kuitenkin kermanvaalea, vaikkei minulla edes ollut sinisiä silmiä eikä punaista tukkaa. Hoikka olin aina ollut, mutta vähän tarmoton, en todellakaan mikään urheilija. Minulla eivät silmä ja käsi pelanneet yhteen niin että olisin voinut osallistua joukkuepeleihin itseäni nöyryyttämättä – tai aiheuttamatta vahinkoa paitsi itselleni myös jokaiselle, joka seisoi liian lähellä.

Kun olin laskostanut vaatteeni vanhaan mäntylipastoon, otin pesutarvikkeeni ja menin yhteiseen kylpyhuoneeseemme siistiytymään rasittavan matkan jäljiltä. Katselin itseäni peilistä samalla kun harjasin kosteaa takkuista tukkaani. Kenties se johtui valaistuksesta, mutta näytin jo entistä valjummalta, sairaalloiselta. Ihoni saattoi joskus näyttää kauniiltakin; se oli hyvin kuulas, miltei läpikuultava, mutta se näytti hyvältä vain jos poskissa oli väriä. Täällä sitä ei ollut.

Kalpeaa peilikuvaa katsellessani minun oli pakko myöntää, että huijasin itseäni. Ulkonäkö ei ollut ainoa syy miksi en sulautunut joukkoon. Ja jos en kerran ollut löytänyt paikkaani kolmentuhannen oppilaan koulussa, mitä mahdollisuuksia minulla täällä muka olisi?

Minä en oikein samastunut ikäisiini ihmisiin. Tai ehkä minä en totta

puhuen samastunut ihmisiin ylipäätään, ja sillä hyvä. Äiti oli minulle läheisin ihminen koko maailmassa, mutta mekään emme olleet koskaan samalla aaltopituudella, emme koskaan puhuneet täysin samaa kieltä. Toisinaan en voinut olla miettimättä, näinkö minä asiat jotenkin eri tavalla kuin koko muu maailma. Ehkä minulla oli aivoissa jokin ohjelmointivika.

Mutta samapa se, mistä se johtui. Olennaista oli, mitä siitä seurasi. Ja huominen olisi vasta alkusoittoa.

Nukuin huonosti sinä yönä, vaikka olin jo itkuni itkenyt. Sade ja tuulenpuuskat vihmoivat kattoon lakkaamatta eivätkä millään ottaneet laantuakseen. Vedin vanhan haalistuneen täkin korvilleni, ja vähän päästä tyynynkin. Pääsin uneen vasta aamupuolella yötä, kun sade viimein asettui hiljaisemmaksi tihkuksi.

Aamulla ikkunasta näkyi vain sakeaa sumua, ja minussa heräsi orastava ahtaan paikan kammo. Forksissa ei ikinä nähnyt taivasta; tuntui kuin olisi joutunut häkkiin.

Aamiainen syötiin Charlien kanssa vaitonaisissa tunnelmissa. Hän toivotti onnea kouluun. Minä kiitin vaikka tiesin, että siitä oli turha haaveilla. Minä ja onni emme yleensä sopineet yhteen. Charlie lähti ennen minua poliisiasemalle, joka oli hänelle vaimo ja perhe. Minä jäin istumaan vanhan nelikulmaisen tammipöydän ääreen tuolille, joka oli eriparia kahden muun kanssa, ja tutkailin hänen pikku keittiötään, jossa oli tummat paneeliseinät, kirkkaankeltaiset kaapistot ja valkoinen linoleumilattia. Kaikki oli ennallaan. Äiti oli maalannut kaapit kahdeksantoista vuotta sitten saadakseen sisälle vähän aurinkoa. Viereisessä postimerkinkokoisessa olohuoneessa oli pienen takan päälle aseteltu valokuvia. Ensinnäkin Charlien ja äidin hääkuva, joka oli otettu Los Angelesissa, sitten sairaalassa otettu kuva meistä kolmesta, jonka sairaanhoitaja oli auliisti näpännyt, ja sarja minun koulukuviani aina viime vuoteen saakka. Nolotti katsoakin niitä – pitäisi yrittää suostutella Charlie siirtämään ne jonnekin muualle, ainakin siksi ajaksi kun asuisin hänen luonaan.

Tässä talossa tajusi väkisinkin, että äidin lähtö oli Charlielle yhä kova paikka. Siitä tuli vaivaantunut olo.

En halunnut mennä kouluun turhan aikaisin, mutten kestänyt jäädä kotiinkaan. Puin takin ylleni – se tuntui tukalalta kuin suojahaalari – ja lähdin sateeseen.

Vettä tihuutteli hiljakseen, joten en kastunut heti läpimäräksi, kun poimin avaimen oven pielestä räystään alta, missä sitä aina pidettiin, ja panin oven lukkoon. Uusien vettähylkivien kenkieni lotina tuntui hermostuttavalta. Kaipasin tuttua ja turvallista soran rohinaa jalkojeni alle. En voinut jäädä ihailemaan autoani, vaikka mieli olisi tehnyt: halusin vain kiireesti päästä pois märästä usvasta, joka kieppui ympärillä ja liimautui hiuksiini hupun alle.

Autossa oli kuivaa ja viihtyisää. Billy tai Charlie oli selvästi siivonnut sen, mutta kellanruskealla verhoilluista penkeistä leyhähti yhä vieno tupakan, bensan ja piparmintun sekainen tuoksu. Moottori käynnistyi ilokseni heti, mutta suorastaan jyrähtäen, ja jäi pauhaamaan joutokäynnille. No, pitihän niin vanhassa autossa jotakin vikaa olla. Aataminaikuinen radio toimi, mikä oli mukava yllätys.

Koulu löytyi helposti, vaikken ollut käynyt siellä koskaan aiemmin. Se sijaitsi aivan valtatien varrella, niin kuin melkein koko kylä. Paikkaa ei olisi heti arvannut kouluksi, ja tajusin pysähtyä vain koska näin kyltin, jossa luki Forksin lukio. Se näytti samankaltaisten, punatiilestä rakennettujen talojen rykelmältä. Pihassa kasvoi niin paljon puita ja pensaita, ettei sen kokoakaan pystynyt aluksi hahmottamaan. Missä oli laitoksen tuntu, minä ihmettelin haikeasti. Missä verkkoaidat, missä metallinpaljastimet?

Pysäköin ensimmäisen rakennuksen eteen, jonka oven päällä luki pienellä KANSLIA. Muita autoja pihalla ei näkynyt, joten siihen ei varmasti saanut pysäköidä, mutta ajattelin käydä kysymässä neuvoa sisältä sen sijaan että jäisin pyörimään sateeseen kuin mikäkin idiootti. Nousin vastahakoisesti kodikkaan lämpöisestä autostani ja kävelin tummien pensasaitojen reunustaman kivetyn polunpätkän ovelle. Vedin syvään henkeä, ennen kuin avasin sen.

Sisällä oli hyvin valoisaa ja liiankin lämmintä. Kanslia oli pieni: ahtaassa odotustilassa oli pehmustetut taittotuolit ja oranssilaikkuinen kokolattiamatto, seinillä ilmoituksia ja kunniakirjoja hujan hajan sekä iso kello, joka tikitti äänekkäästi. Suurissa muoviruukuissa rehotti kasveja, ihan kuin ulkona ei olisi ollut riittävästi vihreää. Huoneen jakoi kahtia pitkä tiski, joka oli täynnä papereita pursuavia lokerikoita; sen etupuolelle oli kiinnitetty kirkkaanvärisiä ilmoituksia. Tiskin toisella puolella oli kolme työpöytää, joista yhden takana istui kookas, punatukkainen ja silmälasipäinen nainen. Hänellä oli yllään violetti T-paita, ja minulle tuli heti ylipukeutunut olo.

Punapää käänsi katseensa minuun. »Miten voin auttaa?»

»Minä olen Isabella Swan», minä esittäydyin, ja hänen silmiinsä syttyi heti tietäväinen pilke. Minua tiedettiin odottaa; minusta oli taatusti juoruiltu jo etukäteen. Poliisipäällikön karanneen ex-vaimon tytär, joka on vihdoin palannut kotiin.

»Aivan», nainen sanoi. Hän alkoi penkoa pöydälleen kasattua huojuvaa paperipinoa, kunnes löysi hakemansa. »Tässä onkin sinun lukujärjestyksesi ja koulun kartta.» Hän toi tiskille nipun papereita.

Kävimme lukujärjestykseni yhdessä läpi samalla kun nainen piirsi korostekynällä karttaan suorimmat reitit luokasta toiseen, ja lopuksi hän antoi minulle lapun, johon minun pitäisi pyytää opettajilta kuittaus ja tuoda se päivän päätteeksi takaisin kansliaan. Hymyillen nainen toivoi Charlien tapaan, että viihtyisin Forksissa. Vastasin hymyyn mahdollisimman vakuuttavasti.

Kouluun oli alkanut saapua muitakin oppilaita, kun palasin autolleni. Kiersin rakennusten toiselle puolelle muun liikennevirran mukana. Panin tyytyväisenä merkille, että useimmilla muillakin oli vanha eikä kovin hohdokas auto. Kotipuolessa olin asunut yhdessä niistä harvoista köyhemmistä alueista, jotka kuuluivat Paradise Valleyn kaupunginosaan. Uusi Mersu tai Porsche oli ollut koulun parkkipaikalla ihan tavallinen näky. Täällä Forksissa hienoin auto oli eräs kiiltävä Volvo, joka suorastaan pisti silmään. Sammutin joka tapauk-

sessa moottorin heti pysäköityäni, ettei sen korvia huumaava jylinä herättäisi huomiota.

Jäin vielä autoon silmäilemään koulun karttaa ja yritin painaa sen mieleeni; en millään tahtonut kävellä koko päivää kartta nenän edessä. Tungin paperit laukkuuni, heitin sen olkapäälleni ja vedin keuhkot täyteen ilmaa. Kyllä minä selviän, valehtelin itselleni vaisusti. Ei minua kukaan purisi. Lopulta päästin pitkän huokauksen ja astuin ulos.

Piilottelin kasvojani hupun suojissa, kun kävelin teinien kansoittamalle jalkakäytävälle. Panin huojentuneena merkille, ettei pelkistetty musta takkini erottunut joukosta.

Ruokalan taakse kierrettyäni löysin helposti kolmosrakennuksen. Sen itäkulmaan oli maalattu valkoiselle neliölle iso musta numero 3. Hengitykseni alkoi pikkuhiljaa tihentyä niin että olin tukehtua, kun lähestyin ovea. Yritin pidätellä hengitystä astuessani sisään kahden samannäköisen sadetakin vanavedessä.

Luokkahuone oli pieni. Edeltä mennyt kaksikko jäi ovensuuhun ripustaakseen takkinsa pitkään vaatenaulakkoon. Minä tein samoin. He olivat tyttöjä, toinen posliininkuulas blondi, toinen samaten kalpeaihoinen, mutta hänellä oli vaaleanruskeat hiukset. Kalpea ihoni ei siis herättäisi täällä huomiota.

Vein lappuni opettajalle, pitkälle, hyvää vauhtia kaljuuntuvalle miehelle, jonka sukunimi oli pöydän nimikyltin mukaan Mason. Nähtyään paperista nimeni hän alkoi tuijottaa minua suu auki – ei kovin rohkaiseva reaktio – ja minä tietenkin lehahdin punaiseksi kuin tomaatti. Onneksi hän kuitenkin lähetti minut istumaan takarivin tyhjään pulpettiin eikä esitellyt minua luokalle. Uusien luokkatovereideni oli hankalampaa tuijottaa minua luokan perälle, mutta näkyi se silti onnistuvan. Pidin silmäni tiukasti opettajan antamassa lukulistassa. Se oli perustavaraa: Brontëa, Shakespearea, Chauceria, Faulkneria. Olin jo lukenut ne kaikki. Se tuntui rauhoittavalta… mutta myös tylsältä. Mietin, suostuisiko äiti lähettämään vanhat kirjallisuusesseeni, vai olisiko se hänestä huijaamista. Mielessäni väittelin asiasta hänen kanssaan samalla kun opettaja piti jorinaansa taustalla.

”Ensinnäkin: Edward oli vampyyri.

Toiseksi: osa hänestä – enkä tiennyt, kuinka voimakas se osa oli – janosi minun vertani.

Ja kolmanneksi: olin silmittömästi, peruuttamattomasti rakastunut häneen.”

www.wsoy.fi | N84.2 | ISBN 978-951-0-53544-8